

LEVÉL A SZERKESZTŐSÉG ÖSSZES TAGJAIHOZ.

Kedves barátaim!

Hát mi az ördögöt csináltok ti velem az újságunk mai számában? Melyitek írta a fatális «szerkesztői üzenetet»? Mit vétettem én nektek, hogy minden kihallgatás nélkül rögtönösen száműztök a magyarok közül? Vagy a hatodik nagyhatalom területén mindég statárium van?

Azt üzenitek valamelyik olvasónknak, aki amint kiveszem, a tótok kiírtását vette célba, hogy ne bántsa őket, jó faj az, mennyi derék embert adott már a magyarnak, példának okáért Barosst, Simort, Mikszáthot...

Köszönöm alásan. De ne dicsérjete, kérlek, olyan nagyon!

Azt még csak beismerem a kedvetekért, hogy derék ember vagyok, de a tótságot, azt csak hadd ismerje be Simor János.

Én tiltakozom ellene.

De miből is merítettétek? Miféle gyanuokaitok lehetnek ellenem?

Hiszen nagy észlelők és pszichológusok kétséget kizárólag megállapították már, miről lehet a tóra ráismerni:

Hogy sárgarépát hord a dohányzacskójában.
(Látjátok, nekem dohányzacskóm sincs.)

Hogy a fűréczes kocsira bal lábbal lép fel
(azt már nem mondhatom, hogy ballábam sincs,
de a követválasztási eredményből nyilvánvaló, hogy
a *jobb lábammal* léptem fel a fűréczes kocsira).

Hogy a tarokparthieban, ahol két tót van,
kritikus pillanatokban, fontos kiadások idején, ok-
vetlenül tóra fordítják a beszédet.

Hivatkozom tisztelt barátom Krajsik Ferenczre,
akivel sokszor játszottam már tarokkot, hogy meg-
szólítottam-e valaha tótul, akármilyen veszedelem-
ben volt is a pagátom?

Nem szólíthattam, mert nem is tudok tótul.

De ti magyarok lévén, hátha épen arra ala-
pítjátok a tót voltomat, hogy tótul nem tudok.
(A magyaroknál a «nem tudás» nem argumentum.)

Igen, de svédül sem tudok. Hát mért nem
tesztek svédnek?

A nevem vezetett volna benneteket erre a
hitre?

No, az meg épen lehetetlenség. Hiszen nem
régén sütötte ki az én tisztelt barátom Gáll József,
hogy oláh vagyok, mert a «Mik» kicsit jelent, a
«szát» pedig falut.

Én ebbe is belenyugodtam, legalább közel já-
rok ebben az oláh köntösben Kisfaludyhoz.

De hogy miért hány-vet engem a világ a
nemzetiségek közt, majd ide, majd oda lökve tet-
szés szerint, azt igazán nem értem, az egy spe-
cziális malheur!

Jókai azt szokta mondani:

— Ide vigyázz, te «góbé!» (Erre a névre is
hallgatok a székelly voltomnál fogva.)

Tibád Antal, aki igazi góbé, meszsziről kiáltja rám az utcán:

— Hová mégy, te palócz?

Szontagh Pál, aki igazi palócz, azzal szokott fogadni:

— Hogy vagy, te barkó?

Látom már én azt, hogy engem sehová be nem vesznek.

Hanem, hogy ti mérítek rám kedves barátim a legérzékenyebb csapást, ti, akik jól tudjátok, hogy semmiféle eleven nyelvet nem tudok a magyaron kívül, — és azzal kompromittáltok az olvasó világ előtt, hogy tót vagyok, ezt már aprehendáлом tőletek.

Erre okvetlen «dementi» kell. Nem hagyhatom, beláthatjátok, magamon száradni.

Adjátok ki tehát ezt a levelemet valahol hátul a lapban, hadd lássa a publikum, hogy én is dühbe tudok jönni.

Igazi barátotok

Scarron.